

LUSTRUM XXVII

135 JAAR FURORE

Graag pakken wij dit moment met beide handen aan om u te informeren over het 27ste Lustrum der A.S.R. Nereus. Aankomend jaar zal namelijk in het teken staan van ons 135-jarig bestaan. Waar velen van onze commissieleden nog niet één Lustrum hebben meegemaakt - wat zeker ook geldt voor veel van de huidige leden van Nereus - zal dit in uw geval niet het eerste zijn.

Waarschijnlijk kijkt u met weemoed terug op de vorige Lustra, of misschien wel op uw gehele tijd bij Nereus. Wij hopen een jaar te organiseren voor de huidige leden van Nereus waarop zij terug zullen kijken als één van de hoogtepunten van hun studententijd en hun tijd bij Nereus. Echter, het viert van Lustra houdt niet op als een lid geen lid meer is. Reünisten zijn van onschatbare waarde binnen ieder Lustrum, zo ook binnen dit Lustrum.

27 oktober jl. is het thema van het 27ste Lustrum bekend gemaakt: **Furore**. Een thema dat past bij iedere Nereïd(e). Succes als enige en ultieme doel. Alles aan de kant om dat ene succes te bereiken. Op of naast het water, het maakt niet uit: het Lustrum is er voor iedere Nereïd(e) en voor iedere reünist(e). Nereus is niet voor niets de succesvolste vereniging van Nederland.

Vanaf 10 december 2019 nam het 27ste Lustrumjaar van Nereus zijn aanvang. Een jaar vol festiviteiten en evenementen waarin wij vieren dat Nereus weer zijn volgende mijlpaal zal bereiken. Het programma is inmiddels aan u bekend gemaakt en zal ook in dit magazine te vinden zijn.

Eén van de hoogtepunten voor u als reünist(e) zal waarschijnlijk het Lustrumdiner zijn, dat plaatsvindt op 31 oktober 2020. Het diner zal plaatsvinden in de Zuiveringshal van Westergas in Amsterdam en plaats bieden aan 700 (Oud-)Nereïden. Een diner tijdens welke we de geschiedenis en haar hoogtepunten bespreken en benoemen. Een diner waar we met zijn allen zullen terugblikken op de momenten waarop de Olympiërs van Nereus furore maakten in Tokio.

Dit voorjaar zult u wederom van ons horen. Wij zullen u dan informeren over hoe u als reünist(e) zich kunt aanmelden voor de verschillende evenementen, zodat u ook van dit Lustrum deel kunt uitmaken. Wij wachten met smart op het gehele Lustrumjaar en hopen u van harte te mogen begroeten bij één van de evenementen!

Namens de XXVIIe Lustrumcommissie,

Floris Loeffen	Praeses
Amihan de Boer	Ab Actis
Koen Benjamins	Quaestor
Nando Slijkerman	Commissaris Extern
Jibbe Bertholet	Commissaris Terrein
Anne ter Schure	Commissaris Evenementen
Hilde Boon	Commissaris Almanak
Babette den Houting	Commissaris Gala
Tiemen van der Kolk	Commissaris Lustrumwedstrijden

LUSTRUM XXVII

135 JAAR FUREORE

DIES NATALIS

OPENING LUSTRUMJAAR - 8 DECEMBER 2019

LUSTRUM OPENING

KONINKLIJKE HOLLAND BEKER - 10 MEI 2020

LUSTRUMRALLY

16/17 MEI 2020

REÜNISTENDAG - LUSTRUMWEEK

FESTIVALDAG - 9 JULI 2020

KNSRB-WIELERRONDE

20 SEPTEMBER 2020

LUSTRUMWEDSTRIJDEN

26 SEPTEMBER 2020

LUSTRUMDINER

31 OKTOBER 2020

DIES NATALIS

135 JAAR NEREUS - 10 DECEMBER 2020

EEN VERVOLG OP NEREUS: HET AMSTERDAMSE WATER BLIJFT ONS VERBINDEN

DOOR
CATO EBELING KONING

Een 'bootjesmuseum' ter meerdere eer en glorie van de VOC en de Gouden Eeuw. Zo beschouwde ik Het Scheepvaartmuseum tijdens mijn studententijd. Inmiddels zo'n 10 jaar geleden. Een heel ongenueanceerd beeld dat feitelijk nergens op gebaseerd was. Want, eerlijk, hoe vaak ben ik het maritieme erfgoed daar daadwerkelijk gaan bekijken? Misschien één keer? Of was dat via de website?

Voornamelijk de kunstmusea in de stad vereerde ik met een bezoek: het Stedelijk, Van Gogh of het Rijks. Ik ging sporadisch naar de Hermitage en tijdens Museumnacht danste ik in het Tropenmuseum. Vrij standaard voor een student cultuurwetenschappen met een minor kunstgeschiedenis. Maar goed, als student heb je natuurlijk ook niet super veel tijd...

En toch is het vreemd. Als wedstrijdroeier was ik zo'n beetje iedere dag op Nereus te vinden. Het botenhuis is hemelsbreed zo'n vier kilometer van Het Scheepvaartmuseum verwijderd. Eén keer de Bosbaan op en neer en je bent er al, bij wijze van spreken.

Bovendien geldt voor mij, net als voor veel andere Nereïden en oud-Nereïden denk ik, dat de Amsterdamse wateren in het algemeen en de Amstel in het bijzonder een speciale plek in mijn hart hebben veroverd. Iedere roeier herkent waarschijnlijk dat gelukzalige gevoel wanneer je – voordat de stad ontwaakt – over de spiegelgladde Amstel glijdt, gevolgd door de opkomende zon die in een zilverachtige schittering op het water weerkaatst, een groep opstijgende ganzen en verder slechts het klikkende geluid van de riemen in de doL Het is op dit Amsterdamse water waar wij onze momenten van puur geluk en vriendschap beleefden en nog steeds dit soort herinneringen maken.

De plek waar de rijke geschiedenis van de Amsterdamse wateren en daarbuiten is vastgelegd. Is... Je raadt het al:

Het Scheepvaartmuseum. Dat ik sinds begin 2018 mijn werkplek mag noemen. Het kan gek lopen.

Het museum is sinds 1973 gevestigd aan het Kattenburgerplein in 's Lands Zeemagazijn, het voormalige arsenaal van de Amsterdamse Admiraliteit. In het monumentale pand uit 1656 werden kanonnen, zeilen, touwen, vlaggen en scheepsuitrusting opgeslagen voor de Nederlandse oorlogsvloot. In de tongewelven onder de binnenplaats werd zelfs regenwater opgevangen voor de drinkwatervoorziening van de schepen – zo'n 40.000 liter! Wereldberoemde admiralen zoals Michiel de Ruyter en Cornelis Tromp vergaderden in de huidige Admiraliteitskamer.

De collectie van Het Scheepvaartmuseum is met zo'n 400.000 objecten één van de grootste en meest vooraanstaande maritieme collecties ter wereld! Eén van de meest bijzondere deelcollecties vind ik de navigatie-instrumenten. Ongelofelijk hoe de mens vroeger op zee navigeerde aan de hand van de sterren. Iets dat wij ons nu met *Google Maps* binnen handbereik toch echt niet meer kunnen voorstellen. Ook de deelcollectie kaarten is van wereldniveau en zeer indrukwekkend: de kaarten laten de ontmoeting van de Nederlanders met een nieuwe wereld zien. De Nederlandse cartografen hadden aandacht voor de kleinste details en de schoonheid van de illustraties maakt elke kaart een kunstwerkje op zich.

Impressie van de tentoonstelling 'de Navigatie-instrumenten'.

Aan de museumsteiger ligt in het botenhuis de Koningssloep. Een vaartuig dat ruim 200 jaar geleden is gebouwd voor Koning Willem I. Dergelijke rijkversierde roeisloepen waren in die tijd een *must-have*. De Koningssloep werd ingezet voor staatsbezoeken en andere officiële gelegenheden. De roeiers? Dat waren zorgvuldig geselecteerde Adelborsten van de Koninklijke Marine.

De Koningssloep: met Neptunus op zijn schelpenwagen als boegbeeld.

De collectie van het museum bevat ook steeds meer objecten die de overbelichte succesverhalen uit onze maritieme geschiedenis in een genuanceerder perspectief plaatsen. Een voorbeeld van zo'n object is een recent aangekocht Chinees porseleinen beeldje van een Afrikaanse figuur. Het beeld, uitgevoerd in de famille noire-techniek, is op bestelling van een Europeaan gemaakt in China. De Chinese modelleur had hoogstwaarschijnlijk nog nooit een Afrikaan gezien; hij is afgebeeld met stereotype kenmerken en slavenbanden om zijn nek en handen. Tegelijkertijd lijkt hij trots en enigszins vrolijk. De figuur staat op een lotusblad, in de stijl zoals Boeddha in China afgebeeld zou worden. Zou het beeldje in onze tijd gemaakt zijn, dan hadden wij het waarschijnlijk als racistisch bestempeld.

Chinees famille noire beeld van een Afrikaanse man (circa 1720).

Het object brengt meerdere verhalen bijeen: over de globaliserende handel over zee; over de wisselwerkingen tussen wereldculturen; over luxe, exotisme en statussymbolen; maar ook over vooroordelen, racisme en slavernij.

Het Scheepvaartmuseum kan dit soort aankopen alleen doen met steun van verschillende cultuurfondsen en dankzij particuliere donateurs. Sinds begin 2019 ben ik verantwoordelijk voor de werving van onze jongste ambassadeurs tot 35 jaar: De Jonge Compaaenen. Een leuke mix van *young professionals* met een passie voor watersport of maritieme (kunst-) geschiedenis, waaronder inmiddels veel roeiers van Nereus en de Hoop. Kortom, roeiers die de Amstel als hun tweede thuis zijn gaan beschouwen, vinden na hun tijd bij Nereus een nieuw thuis bij Het Scheepvaartmuseum.

OOK JONGE COMPAEN WORDEN?

Als Jonge Compaen blijf je verbonden met de Amsterdamse wateren. Ieder jaar organiseren we verschillende evenementen die je als lid volledig gratis kan bezoeken, waaronder:

- De **VrijMiBoot**: zomers borrelen tijdens een vaartocht over het IJ met het historische stoomschip Christiaan Brunings;
- Een exclusief ontvangst met **Museumnacht**: ieder jaar organiseert Het Scheepvaartmuseum tijdens deze culturele avond een bruisend feest;
- Openingen van nieuwe tentoonstellingen: meerdere keren per jaar worden de **nieuwe exposities** feestelijk geopend. Als Jonge Compaen ben je erbij en krijg je bovendien als eerste de nieuwe tentoonstellingen te zien;
- De nieuwjaarsborrel, lezingen, speciale rondleidingen en nog veel meer.

Wil je een evenement van de Jonge Compaaenen bijwonen om kennis te maken of meer weten over het museum? Dat kan, neem gerust contact met Cato. Je kunt natuurlijk ook direct ambassadeur worden voor slechts €75,- per jaar (voor 2 personen).

BOOTSMANNEN: MATHIJS DE JOSSELIN DE JONG

DOOR
COEN EGGENKAMP, UIT: TOPROW

Mathijs de Josselin de Jong (58) is de derde in de serie bootsmannen voor het online platform van Toprow. Coen Eggenkamp schreef het artikel. Nu in het Nereus Magazine de gedrukte versie.

Mathijs is al bijna 30 jaar in dienst van het Amsterdamse Nereus. We spreken onder andere met hem over de speciale dynamiek van een succesvolle en grote studentenvereniging. Hij wil er in elk geval nog lang niet weg.

Mathijs komt in het vak na zijn opleiding aan de meubelmakersvakschool in Amsterdam. Die opleiding was een opmerkelijke keuze, want hij had in zijn geboorteplaats Oegstgeest net zijn VWO-diploma behaald. “Ik was altijd al de knutselaar thuis, dus voor mij was dit een logische keus. Maar ik kom uit een universitaire familie. Mijn vader was hoogleraar en die moest wel even slikken. Uiteindelijk vond ook hij het prima, ik moest vooral doen waar ik plezier uit haalde.”

VACATURE

Na een jaar aan het Amsterdamse VOC-schip – dat nu bij het Scheepvaartmuseum ligt – te hebben gewerkt, ziet de 23-jarige een advertentie bij het arbeidsbureau, het huidige UWV. Nereus zocht een opvolger voor Willem Westdorp, die op dat moment al ruim een half jaar met pensioen was gegaan. “Ik heb altijd al wat met bootjes gehad en was fervent zeiler. Vrienden van me hadden geroeid bij Die Leythe, dus ook met de sport had ik wel wat affiniteit.”

VLOOT

Tijdens zijn eerste bezoek en gesprek raakt hij meteen onder de indruk van de toen nog bijna geheel uit hout bestaande vloot. “Daar zat duidelijk structuur in, alleen de werkplaats was een chaos.” Van de 17 kandidaten maakt hij het meeste indruk. “Geen idee wat hielp, ik had een goede brief geschreven en misschien hielp mijn achternaam mee. Ook had ik net een cursus

kunststofjachtbouw gevolgd. Dat kwam enorm van pas, want vlak na mijn aantreden kochten we alleen nog maar kunststofboten.”

LÄTTA

Specifieke roeigerelateerde zaken leert hij snel van roeiers en coaches. “Toen ik hier net kwam roeide hier de zogeheten Lätta-acht, allemaal erg leuke kerels. Die hadden altijd rond 10:00u na de training een koffie-uurtje. Dan ging ik vaak naar boven en vroeg ik naar het nut van verschillende onderdelen. Dat heeft me erg geholpen. Ook heb ik hulp gehad van andere bootsmannen, vooral Wim Heuvelman van Triton.”

KROEGJOOL

Het studentikoze karakter van de club schrikt hem niet af. “Ik had geen moeite met die sfeer. Toen ik net was aangenomen waren het natuurlijk ook mensen van mijn leeftijd. Ik kan me de eerste Kroegjool nog goed herinneren. Het was 1991 en Nereus had al lang niet gewonnen. Ik hing laveloos onder het podium, ik vond het geweldig. Ook bleef ik geregeld hangen op donderdagavond bij de borrel. Nee, men vond het niet raar. Ik had zelfs het idee dat het gewaardeerd werd.”

BESTUUR

Het werk doet hij al die jaren nog steeds met veel plezier. “Natuurlijk baal je wel eens van die lakse studenten, maar buiten de eerstejaars competitieroeiers – die wel echt dom zijn – , gaat vrijwel iedereen op de vereniging redelijk verantwoord om met het materiaal. Het jaarlijks wisselen van besturen is soms lastig en in het verleden boterde het in een enkel geval niet goed. Maar over het algemeen heb ik niets te klagen. In al die tijd is er slechts een enkeling geweest waar ik echt een hekel aan heb gehad.”

C4-EN

Een piek in zijn werk is er altijd als de eerstejaarswedstrijdselecties in het najaar zijn afgelopen. “De houten C4-en zorgen altijd nog voor het meeste werk. Het mag het minste tijd kosten, maar worden wel het slechtst gebruikt. Men denkt altijd dat de Afroeiperiode het vervelendste is, maar dat valt erg mee. De Afroeicommissie zit er dan bovenop. En tijdens de selecties zijn er verantwoordelijke (hoofd) coaches. Het gaat pas mis als de roeiers worden losgelaten en er niemand meer op let.”

BESTUURSBAK

Mathijs vindt niet dat er erg veel veranderd is in al die jaren. “Natuurlijk zijn dingen anders. Een zegen vind ik bijvoorbeeld dat er geen houten spanten meer zijn die vervangen moeten worden. Dat kostte veel moeite.” Maar de verenigingscultuur is los van de enorme professionalisering die op alle fronten heeft plaatsgevonden hetzelfde gebleven. “Ik merk er bijvoorbeeld niet eens zoveel van dat de vereniging veel groter is geworden. Nog steeds denkt elk bestuur een

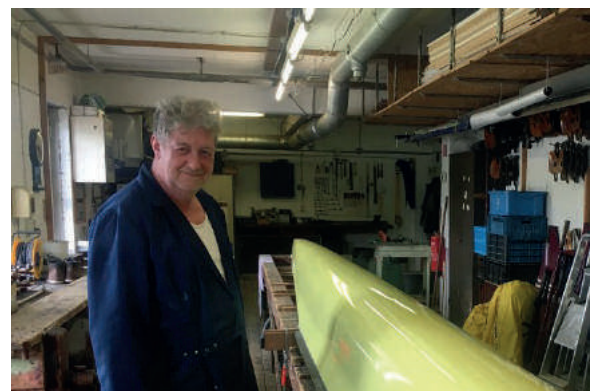
goede bestuursbak te hebben gevonden en nog steeds gaat hij altijd kapot”, zegt hij lachend.

WOOFERS

“Het enige dat misschien anders is, is dat het vroeger een stuk normaler was dat er dingen kapot gingen, waar bestuursleden zelf ook vaak een aandeel in hadden. Er werd meer gezooid en zo hadden we vroeger de befaamde Technisch Front Barbecue waarbij enorme ‘woofers’ (steekvlammen van een paar seconden, red.) werden ontstoken. In verband met overlast kan dat niet meer. Bij het minste of geringste verliest Nereus haar vergunningen.”

PENSIOEN

Hij beaamt dat het een enorme luxe is dat Nereus zich een bootsman kan permitteren. “Ik heb geen idee hoe andere grote studentenverenigingen het zonder kunnen doen. Het fonds van waaruit ik betaald word is in elk geval vol genoeg om mij tot aan mijn pensioen door te betalen. Maar wat mij betreft houdt het dan niet op. Op mijn gat zitten is niets voor mij. Als ik het volhoud, blijf ik dit graag nog even doen.”

BEELD: MERIJN SOETERS

Varsity overwinning 2012, van boeg naar slag: Govert Viergever, Bob van Velsen, Peter van Schie en Dirk Uittenbogaard, st. Tim van den Ende

GOVERT VIERGEVER

Govert roeide twaalf jaar voor Nereus. Hij won meerdere Wereldbeker medailles, roeide de Olympische Spelen in Rio de Janeiro en won tweemaal de Varsity. 2019 was het jaar dat deze relatief kleine man de riemen in de wilgen hing. Een korte terugblik op een mooie roeicarrière van deze charismatische man.

Door Bob van Velsen oud-ploeggenoot junioren en Nereus

Toen mij gevraagd werd of ik een stukje over Govert kon schrijven was ik direct enthousiast. Ik had geen vragen over de instructies, behalve het aantal woorden wat ik hier aan mocht spenderen. “400 zeg je? Alleen voor de inleiding hoop ik?” Ik ken Govert inmiddels bijna 15 jaar, en na wat ik de afgelopen vijftien jaar van dichtbij heb mogen meemaken, kan ik inmiddels een trilogie zo dik als The Lord of the Rings over deze man schrijven.

Mijn eerste kennismaking met Govert was tijdens een druilerige dag in maart. Niet alleen druilerig vanwege het weer, nee: het was de 2k-bondstest voor junioren. En daar was uit het niets Govert die een keu-ri-ge tijd neerzette. Hij viel niet alleen op door zijn tijd: 1

seconde sneller dan ikzelf, een verschil dat de jaren daarna alleen maar uitvergroot zou worden in zijn voordeel. Hij viel ook op vanwege zijn verschijning. Ik kan hem het best omschrijven als een zondagskind. Een grote glimlach op zijn gezicht, een kenmerkende lach en geen enkele indicatie dat hij zichzelf erg serieus neemt. Ik mocht hem direct.

We kwamen samen in een dubbelvier terecht wat mij de gelegenheid gaf hem goed te leren kennen. Te goed wellicht. Govert zat op het Barleus Gymnasium. Het is mij nog steeds een raadsel hoe hij hier in godsnaam terecht is gekomen. Begrijp me niet verkeerd. Govert heeft vele ambities, maar school/studie is daar niet een van. Het is een wonder dat hij zijn examen heeft

gehaald, ik heb hem letterlijk nooit zien studeren.

Behalve een zondagskind zou ik Govert ook als excentriek omschrijven. Hij woonde met zijn ouders in Broek in Waterland, en ging daarom vanaf zijn 16e met de scooter naar school. Zelf kom ik uit Hilversum. Daar reden de kakkers op een 4-takt Honda Oldtimer, en de 'jongens van over het spoor' op een Aerox. Govert reed echter op een babyblauwe, verchromde Habana Custom (het is de moeite waard om dit te Googelen). Alsof dit nog niet genoeg was droeg hij bij zijn babyblauwe scooter een roze helm. Er is op deze wereld geen man die hier zonder zich dood te schamen op kan rijden. Het stond Govert fantastisch.

Het gebrek aan ambities in school maakte hij goed met zijn Olympische droom. Het werd hem snel duidelijk dat dit geen makkelijke weg zou worden. Zijn obsessie voor: "als het niet uit de hoogte komt, dan maar uit de breedte" is naar mijn inschatting ontstaan op zijn 17e. Hij kwam in aanraking met voedingssupplementen en veranderde al gauw in een Evangelist. Govert heeft vanaf het begin geprobeerd zijn hele boot te overtuigen van zijn nieuwe obsessie. Dat lukte niet bij iedereen. Zo was een van onze ploeggenoten overtuigd dat "een extra bruine boterham met kaas ook prima werkt". Ik was echter wel vatbaar voor zijn enthousiasme. Wat supplementen betreft was het, in vergelijking met de huidige maatstaven, allemaal erg primitief. Het was met name zeer a-relaxt. Hij had mij namelijk een schema geadviseerd waarbij ik midden in de nacht een wekker moest zetten "om toch nog even een extra shake binnen te krijgen". En als goeie vriend doe je dat gewoon. Ook al betekent dit dat je om 3 uur 's nachts kokhalzend in je kamer een shake staat weg te werken.

Gezien het gebrek aan ruimte in dit magazine (de trilogie verschijnt later dit jaar in de betere boekhandels) zal ik jullie de details besparen. In het kort komt het er op neer dat Govert sinds deze primitieve start op zoek is gegaan naar perfectie in zijn voeding. Of hij dit ooit gevonden heeft, betwijfel ik. Zijn diëten wisselden namelijk nogal vaak. Gemiddeld elke 6 maanden. Ik heb fases gezien waar hij:

- Alleen vloeibaar at.
- Waar hij probeerde zo veel mogelijk koolhydraten

binnen te krijgen.

- Of compleet tegenovergesteld zo min mogelijk koolhydraten probeerde te eten.
- De periode waar hij over ging naar volledig ecologisch en plantaardig.
- ±700 gram plofkip per dag at, afgewisseld met boterhammen kalkoenfilet van de Lidl.
- Etc, etc.

Nu Govert gestopt is met roeien vermoed ik dat zijn passie voor voeding naar een iets lager pitje gaat. Ik heb laatst zelfs spare-ribs met hem gegeten, kun je het je voorstellen?

Wat de toekomst zal brengen mag Joost weten. Hoewel zijn afwezigheid een gemis gaat zijn voor de roeiwereld vermoed ik dat wij nog lang niet van hem af zijn. Naar mijn inschatting kan het twee kanten opgaan: óf hij wordt een TV celebrity, óf hij gaat ayahuasca ceremonies geven (en zal hoogstwaarschijnlijk via enkele duistere praktijken ooit een aantal maanden in de bak moeten zitten). Een ding is zeker: ik zal vanaf de zijlijn genieten hoe hij dit met die grote glimlach tegemoet gaat.

BEELD: NEREUS BEELDARCHIEF

Door Vincent van der Want oud-ploeggenoot Nereus en roeibond

Yes, yes, nu gaan!” Tijdens een zware training, een belangrijk moment of wedstrijd waren dit vrijwel altijd de woorden waarmee Govert zichzelf hardop toesprak. In 2013, toen ik voor het eerst met Govert in een boot zat vond ik deze aanmoediging gericht aan zichzelf eerlijk gezegd een beetje overdreven. Serieus nam ik het niet. Doe maar gewoon was destijds meer mijn motto en val vooral niet teveel op door afwijkend gedrag. Govert is daarentegen allerm minst gewoon.

Gelukkig hield mijn conservatieve opvatting over hoe andere ploeggenoten zich dienen te gedragen niet eeuwig stand. Om uiteindelijk de Spelen van Rio de Janeiro te kunnen bereiken moest ik in 2015 overstag en gaan samenwerken met deze kleine roeier, die veel zaken net even anders aanpakte dan zijn soortgenoten. In dat jaar belandde ik samen met verenigingsgenoot Peter van Schie en Triton-lid Harold Langen in de nationale vierzonder.

Met zijn kennis over (sport)voeding, meditatie en trainingsmethoden onderscheidde Govert zich van de rest van de roeiwereld. Iets dat gaandeweg bij mij en in onze vier als geheel, in plaats van ergernis of onbegrip, juist resulteerde in een ontzettend goed groepsgevoel. Wij deden immers mee met het “carbo-loaden” de avond voor een wedstrijd, slikten op zijn advies de juiste supplementen op hoogtestage en werden tijdens de wedstrijd op de juiste momenten door het “NU gaan!!!” aangespoord het onderste uit de kan te halen.

Goverts eigenaardige aanpak wat betreft voeding en mentale voorbereiding is niet alles wat hem typeert. Er zijn ook eigenschappen en gedragingen die zich in wat algemener zin laten omschrijven. Het zijn in mijn ogen de eigenschappen die horen bij de roeiers die in de boot de positie van slag bemannen. Dit zijn vrijwel altijd roeiers die de kilometers op het trainingsschema nooit te letterlijk nemen en zich meer concentreren op wat hun specifieke lichaam nou echt nodig heeft. Een

eigen training zo hier en daar en even gas terug nemen vanwege bijvoorbeeld een pijntje in de onderrug. Ze zijn te vergelijken met een racewagen die het grootste deel van de tijd in de garage staat voor onderhoud. Het zijn de renpaarden die zich onderscheiden van de werkpaarden. Een onderscheid dat niet enkel ziet op gevoel maar zich ook vertaalt naar uiterlijk vertoon. Zo draagt Govert tijdens zonnige dagen in de roeiboot een Mykita designer zonnebril, in plaats van de onder roeiers standaard gedragen Oakley bril.

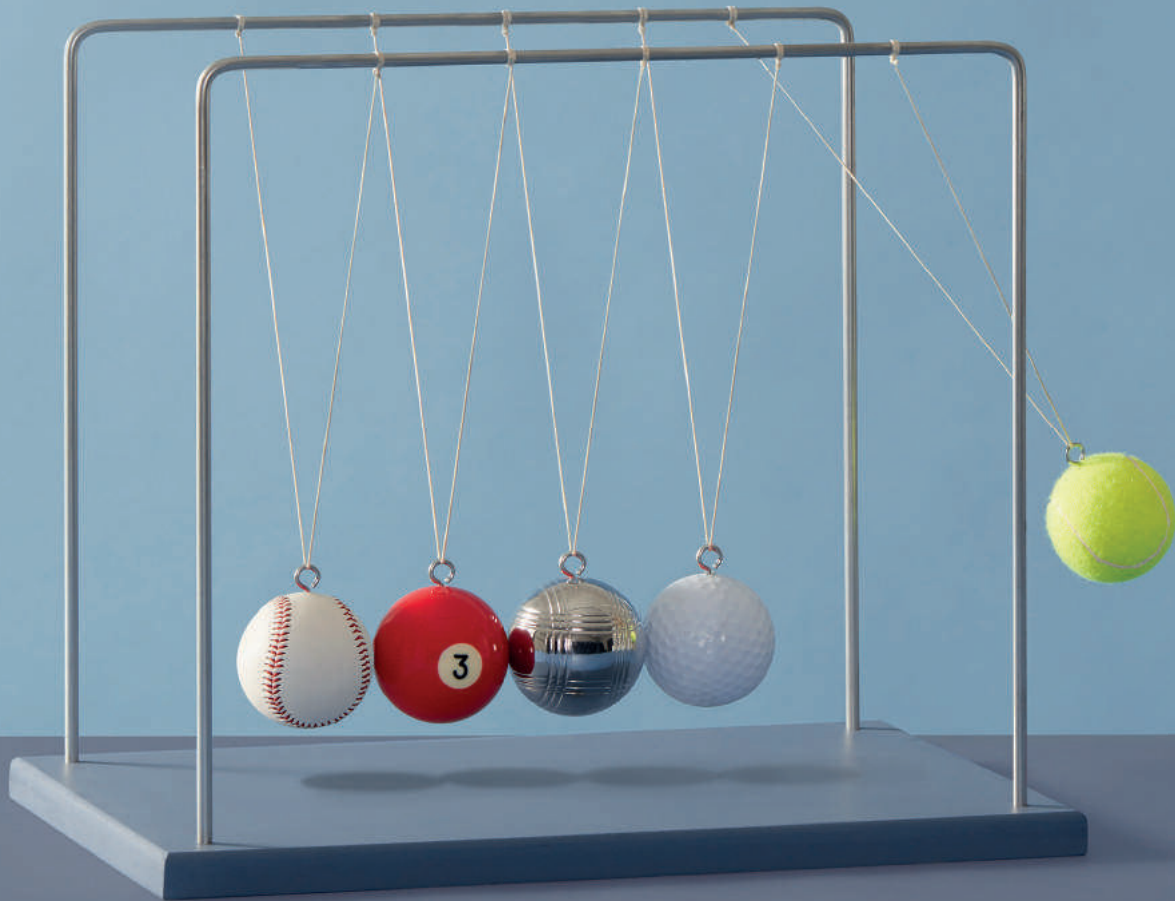
Dat de manier van voorbereiding door Govert soms iets te veel naar eigen inzicht genomen werd kwam op een EK in Tsjechië tot uiting waar we bij aanvang van het toernooi na het verwijderen van de botenhoes erachter kwamen dat in onze boot zijn voetenboord ontbrak. Bij het inpakken van de boot in Nederland had Govert dat er maar even uitgehaald om thuis in de wasmachine te stoppen en was vervolgens vergeten dit zelf weer mee te nemen naar het toernooi.

In de loop der tijd begon ik me voor wedstrijden eerder zorgen te maken wanneer de voorbereiding op een race vlekkeloos was verlopen, in die zin dat het trainingsschema tot in detail was gevolgd en alle trainingskilometers netjes waren afgevinkt. Ik had er meer vertrouwen in wanneer we in de aanloop naar de wedstrijd een training anders hadden gedaan op basis van de gesteldheid van Govert. Hij moest het namelijk van de wedstrijd hebben en ontpopte zich dan vrijwel altijd als een artiest op het podium. Hij kon als geen ander de momenten kiezen waarop het nodig was te versnellen en een aanval te plaatsen. Een ongekeende energie kwam dan in hem boven. Een goed voorbeeld daarvan is de halve finale van het WK roeien in 2015. Onder zijn aanvoering werden we tot ver over de finishlijn op dwingende wijze aangespoord een plek in de finale en daarmee ook een plek op de Olympische Spelen van Rio de Janeiro veilig te stellen. Ik kan me eigenlijk geen betere race meer voor de geest halen.

Turning hard work into great achievements

Kempen

WERKENBIJKEMPEN.NL

BRON: WWW.AMSTERDAMSE BOS.NL

BEELD: STADSARCHIEF AMSTERDAM & ELLEN DE MONCHY

TEKST: ALETTA JORRITSMA

Het Amsterdamse bos is 3x groter dan Central Park in New York. Jaarlijks komen 6 miljoen bezoekers er ontspannen, sporten of een evenement bezoeken. Ook (oud-)Nereïden maken veelvuldig gebruik van het bos en de daarin gelegen Bosbaan. Dit jaar bestond het Amsterdamse bos, oorspronkelijk 'Het Boschplan', 85 jaar.

Geboren als 'het Boschplan' is het Amsterdamse Bos tussen 1934 en 1970 aangelegd als werkverschaffingsproject. Het idee van het Boschplan dateert uit 1908, het was een pleidooi van Jac. P. Thijssen voor meer groen in en bij de stad die de gemeenteraad overtuigde van de noodzaak. Uiteindelijk is in 1928 besloten tot de aanleg van het Amsterdamse Bos. De crisisjaren waren aangebroken en veel mensen waren werkloos. Gedwongen werk voor een uitkering of dwangarbeid voor gevangenen zorgde voor de aanleg van het Amsterdamse Bos. Tijdens de oorlog gebruikten de Duitsers het bos voor werkkampen en in de hongerwinter werd er veel hout gekapt. Na de oorlog ging de werkverschaffing weer verder. Pas in de jaren '60 namen machines het grote werk over. In 1970 is de laatste boom geplant, hiermee was de uitvoering van het Boschplan gereed.

Een groot deel van het Amsterdamse Bos is gebaseerd op de Engelse landschapsstijl: veel grote grasvelden en glooiende weiden. Daarbij kenmerkt het bos zich voornamelijk door het grote aantal van 116 bruggen. Piet Kramer ontwierp een bijzondere collectie van 67 bruggen. Kramer behoorde tot de architectuurstroming de Amsterdamse School. Geen van deze 67 bruggen zijn gelijk en in 2013 zijn 53 van de Piet Kramer bruggen benoemd tot gemeentelijk monument.

BOSBAAN

In 1934 werd begonnen met het graven van de roeibaan. De eerste wedstrijden werden drie jaar later in 1937 gehouden. De Bosbaan had oorspronkelijk een lengte van 2.200 meter en 72 meter breed. Met de komst van de Bosbaan was er een alternatief voor de roeiers gecreëerd voor de Amstel en de Ringvaart, waar tot dan toe roeiwedstrijden werden gehouden. De Bosbaan is werelds oudste kunstmatig aangelegde roeibaan.

Het werkverschaffingsproject van het Boschplan en de oude tribune bij de Bosbaan. Bron: Stadsarchief Amsterdam

De baan is al twee keer verbreed om te kunnen voldoen aan internationale regels. In 1963 werd de Bosbaan voor het eerst verbreed, naar zes banen en 92 meter breed. In 2001 vond de tweede verbreding van de Bosbaan plaats: de baan ging toen naar acht banen en kreeg een breedte van 118 meter. Op deze manier konden WK-wedstrijden geroeid worden op de baan. Voor de verbreding moest de vaste tribune van architect Jan Wils toentertijd worden afgebroken.

In 1977 werden de Wereldkampioenschappen roeien op de Bosbaan gehouden, dit gebeurde nogmaals in 2014. In 2005 en 2011 was de Bosbaan toneel voor het onder 23 WK, in 2006 vond het Junioren WK plaats en in 2007 en 2013 werd er een wereldbeker wedstrijd gehouden. Het botenhuis bij de Bosbaan komt uit 1936 en is ontworpen door ir. P. van Niftrik, sinds 2002 is het botenhuis een Rijksmonument.

TRIBUNE

De aanbouw van een nieuwe tribune is de meest recente verandering aan de Bosbaan. Deze is op 24 juni geopend. De betonnen elementen die waren achtergebleven na het WK roeien in 2014 zijn daarbij hergebruikt. De rijen zitelementen ter hoogte van het Olympisch Trainingscentrum refereren naar de voorbijgaande roeier die zijn sporen trekt door het water. De tribune biedt ruimte aan 1100 mensen en is ontworpen door Olympisch roeister Carin ter Beek (zilver in de vrouwenacht in Sydney).

De bomen zijn ondertussen van kniehoge struikjes uitgegroeid tot torenhoge kolossen. Het 85-jarige bestaan werd gevierd met een tal van activiteiten en de nieuwe tribune. De eikenprocessierups viert helaas ook een feestje en zorgde dit jaar voor veel overlast. Sommige gedeelten van het bos worden tijdelijk afgezet. Ook de bomenkap van 76 Canadese Populieren zorgt even voor een nieuw aanzicht. Gelukkig hebben we sinds een paar jaar een goed alternatief voor het Bosbaan Café: de Boshalte, waar we onder het genot van een goed kopje koffie en een 'tosti Diederik Simon' bij de houtkachel kunnen dagdromen over de waan van de dag en de goede oude tijd, het kapot gaan tijdens de bosloop en Nereus met al haar illustere figuren.

1928

BESLUIT GEMEENTERAAD VOOR AANLEG AMSTERDAMSE BOS

1931

BOSCHPLAN INGEDIEND (ONTWERP VAN CORNELIS VAN EESTEREN EN JACOBA MULDER)

1934

START AANLEG MET HET UITGRAVEN VAN DE BOSBAAN ALS WERKVERSCHAFFING

6 MEI 1937

EERSTE ROEIWEDSTRIJD OP DE BOSBAAN: DE 60E EDITIE VAN DE VARSITY. VANAF 1940 WEEK MEN UIT NAAR HOUTEN, ALLEEN IN 1971 IS DE BOSBAAN NOG EENMALIG GEBRUIKT VOOR DE VARSITY.

1947

GEMEENTERAAD GEEFT BOS DE NAAM HET AMSTERDAMSE BOS

1963

EERSTE VERBREIDING BOSBAAN NAAR ZES BANEN EN 92 METER, VOORAFGAAND AAN HET EK VAN 1964

1964

EUROPESE KAMPIOENSCHAPPEN

1970

DE LAATSTE BOOM OP DE HEUVEL TER GELEGENHEID VAN DE NATIONALE BOOMPLANTDAG, HIERMEE IS DE UITVOERING BOSCHPLAN GEREED

1977

WERELD KAMPIOENSCHAPPEN

1994

NIEUW BELEIDSPLAN AMSTERDAMSE BOS

1999 EN 2005

AANLEG SCHINKELBOS: UITBREIDING AMSTERDAMSE BOS

2000

BLOEEMPARK

2001

TWEEDE VERBREIDING BOSBAAN NAAR 118 METER EN 8 WEDSTRIJDBANEN. DE BOSBAAN IS ALLEEN AAN DE NOORDZIJDE VERBREED, VANDAAR DAT DE STARTTOREN NIET GEHEEL IN EHT MIDDEN STAAT. DE TRIBUNE IS AFGEBROKEN.

2002

BOTENHUIS BOSBAAN RIJKSMONUMENT

2005

WERELD KAMPIOENSCHAPPEN ONDER 23

2006

WERELD KAMPIOENSCHAPPEN JUNIOREN

2007

WERELDBEKER II

2013

AANWIJZING 53 BRUGGEN IN HET AMSTERDAMSE BOS ALS GEMEENTELIJK MONUMENT (ONTWERPER PIET KRAMER) WERELDBEKER

2014

OPLEVERING OLYMPISCH TRAININGSCENTRUM KNRB WERELD KAMPIOENSCHAPPEN

2019

OPLEVERING NIEUWE TRIBUNE

De nieuwe Bosbaan tribune. Foto: Ellen de Monchy

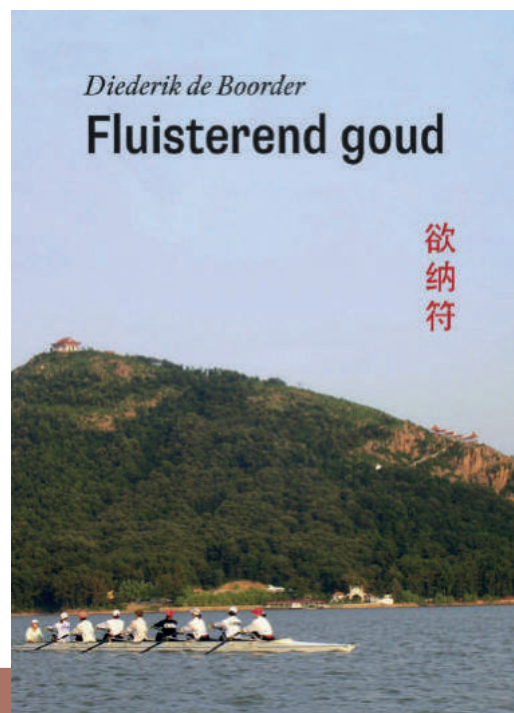
WEETJES EN CIJFERS

- Het waterpeil in het bos ligt op **-5,50m NAP**
- Er staan **vijf monumenten** in het Bos: Het Nationaal Dachaumonument, de Kruiwagen, het Tsunaminomonument, de Stedenmaagd en een gedenksteen bij het Sportpark
- De Bosbaan is **werelds oudste kunstmatig aangelegde roeibaan**
- Op **25 maart 1970** planten schoolkinderen de laatste boom op de Heuvel tijdens de Nationale Boomplantdag, hiermee is de uitvoering van het Boschplan gereed
- In 2019 zijn er **76 Canadese Populieren gekapt**
- Tussen 1934 en 1940 werkten er **20.000 mensen** in het Bos
- Pas in **1947** veranderde de naam in het Amsterdamse Bos
- Het Amsterdamse Bos onderscheidt zich voornamelijk door het grote aantal bruggen, dit zijn er **116**. Een bijzonder onderdeel van de collectie bruggen vormen de **67 bruggen van architect Piet Kramer**. Hij behoorde tot de architectuurstroming de Amsterdamse School. Geen van de 67 bruggen zijn gelijk. **53 van de 116 bruggen staan op de lijst van gemeentelijke monumenten.**

'FLUISTEREND GOUD': HET BOEK VAN DIEDERIK DE BOORDER OVER ZIJN TIJD ALS COACH IN CHINA

Diederik de Boorder coachte samen met René Mijnders de vrouwenacht tijdens de Spelen in Athene in 2004. Daarna is Diederik het coach-avontuur aangegaan in het buitenland: Midden-Amerika, Indonesië, China. Hij trouwde, kreeg vier kinderen en kwam via Vidar en Nereus uiteindelijk weer terug als bondscoach bij de KNRB. Over zijn ervaringen in China schreef Diederik onlangs een boek: *Fluisterend Goud*.

Iedereen die Diederik een beetje kent herkent zijn karakter, uitspraken en persoon volledig terug in deze als roman geschreven belevenis. Dit in combinatie met een uniek inkijkje achter de schermen van een zo afgesloten en onbekende Chinese (sport)cultuur maakt het een zeer interessant boek voor het grote publiek. Het is dan ook niet gek dat het boek in Diederik's woorden 'gaat als een speer' en er besprekingen gaande zijn voor de vertaling.

"Voor de Provincie gold alleen het alles overstijgende verlangen naar een gouden medaille. Als buitenstaander heb ik de intenties daarachter, het vuur van hun wilskracht wel gevoeld maar niet doorgrond. De Provincie wilde van alles, wist van alles wat voor mij verborgen bleef. Ik kon slechts gissen, vermoeden, me verwonderen, me ergeren en proberen mezelf te zijn. Ik wilde dit hachelijke avontuur tot een goed einde brengen."

Diederik de Boorder

BEELD: ELLEN DE MONCHY

'Fluisterend Goud' is te koop via bol.com of bij Diederik zelf af te halen op het OTC voor 20,- Voor meer informatie over het boek of mogelijkheden, contact via info@schaep.nl of ddeboorder@gmail.com Foto: Ellen de Monchy

Erica Terpstra schreef in het voorwoord over het boek: "Een roeicoach die in Athene 2004 met zijn vrouwenacht Olympisch brons binnenhaalt, heeft een pracht van een carrière voor zich. En toch koos Diederik de Boorder voor het ongewisse avontuur in de Chinese roeiwereld. Wat bezielde hem? 'Diederikah,' zeiden de Chinezen, 'wij zijn anders dan jullie Westerlingen. Heel anders.'

Ik heb *Fluisterend Goud* in één adem uitgelezen, met grote bewondering en verwondering. Kippenvel kreeg ik ervan. [...] Wat een cultuurschok. En wat een prachtige balans tussen de botte manipulaties van de bobo's en de fijnzinnige, compassievolle 'lessen' van meneer Fu. Een man die zich liet leiden door zijn boeddhisme en zo ook 'Diederikah' en 'Aukije' tot troost en steun kon zijn.

Waarom zul je je tijdens het ademloos lezen afvragen, gaat Diederik door? Zijn grenzen worden steeds overschreden en erger, hij wordt soms meedogenloos gepiepeld door zijn Chinese bazen. De ex-topsporter in mij weet het antwoord. Je gaat door vanwege je passie voor de sport, je betrokkenheid bij de atleten die aan je zorgen zijn toevertrouwd en minstens zulke gepassioneerde sporters zijn. Je hebt de opdracht om het Chinese roeien op een hoger plan te brengen toch aanvaard? Dan zul je dat ook realiseren. Een topsporter geeft niet op. Nooit. Wat een adembenemend boek."

HOE IS HET NU MET... RUTGER ARISZ

DOOR
ANNE FISCHER

30 jaar geleden won Rutger Arisz samen met ploeggenoten Herman van den Eerenbeemt, Hans Kelderman en Koos Maasdijk in Bled de wereldtitel in de mannen dubbelvier. Afgelopen augustus 2019 zijn zij waardig opgevolgd met het goud van de dubbelvier met Koen Metsemakers en Nereïden Tone Wieten, Abe Wiersma en Dirk Uittenbogaard op de roeibaan in Linz. We spreken Rutger over het voorzitterschap bij de roeibond waar hij opgaat voor een tweede termijn en hij vertelt over zijn tijd als chief operations officer bij Ajax.

Je bent net benoemt voor een tweede termijn als voorzitter bij de roeibond. Wat waren de redenen om er een termijn aan vast te plakken?

Veel zaken gaan erg goed bij de roeibond. Vooral in het kader van het topsportprogramma en we hebben de laatste tijd hard gewerkt aan het neerzetten van de breedtesport. Ik wil graag alles nog een slag verder en beter doen, vandaar dat ik er nog een termijn aan wil vastplakken. Komend jaar wordt natuurlijk erg belangrijk met de Olympische Spelen in Tokio en we zijn druk bezig de zichtbaarheid van het roeien te vergroten in aanloop naar de spelen. Ook hebben we net een programma opgezet voor jonge bestuursleden waarbij zij zich verder kunnen ontwikkelen. Het programma gaat veel over leiderschap, goed bestuur en bedrijfskundige onderwerpen.

‘Roeien is een van de weinige sporten in Nederland die groeiende is.’

In het algemeen vind ik verder dat de roeisport er goed voor staat. Roeien is een van de weinige sporten

in Nederland die groeiende is. Wat ik als een enorme kracht van de Nederlandse sport zie is dat deze gebaseerd is op verenigingen. Nereus vind ik daar een extreem goed voorbeeld van. Het is daar zo goed georganiseerd en dat zorgt ervoor dat mensen betrokken blijven bij de vereniging. Nereïden kom je overal tegen en het is mooi om te zien hoe dat mensen verbreedert en verbindt.

Naast je voorzitterschap bij de roeibond heb je ongeveer drie jaar als chief operations officer bij Ajax gewerkt. In juli 2019 ben je weggegaan bij Ajax als COO, wat heb je sinds die tijd gedaan?

Nadat ik ben gestopt met mijn werk bij Ajax moest ik wel even bijkomen. Net als topsport betekent het dat je 24 uur per dag en 7 dagen per week aan het werk bent. Er was weinig ruimte om afstand te nemen, want ook als je de tv aanzet komt Ajax weer voorbij. Ik wilde de tijd nemen om terug te kijken op wat er goed ging de afgelopen drie jaar en wat er beter kon. Ik denk dat ik veel voor elkaar heb gekregen, maar ook een aantal dingen gingen niet zo goed dus daar wilde ik de tijd voor nemen om over na te denken. Op dit moment ben ik veel aan het lezen, veel over bedrijfskundige zaken maar ook over filosofie en maatschappelijke onderwerpen die ik interessant vind. Ik ben de afgelopen jaren ook vaak weggeweest van huis en vind het fijn om nu wat meer thuis te zijn.

Hoe kijk je terug op de drie jaar dat je bij Ajax hebt gezeten?

Ik vond het waanzinnig leuk. De sportwereld blijft voor mij zo'n inspirerende wereld om in te werken, dat ervaar ik overigens ook zo bij de roeibond. Ik had het er laatst met een vriend over dat het in een team naar een prestatie toewerken eigenlijk de leukste tijd uit je leven is. Bij Ajax was de sfeer erg goed, er zat heel veel drive achter bij iedereen en mensen zijn ontzettend aardig en leergierig. Het mooie aan het werken bij Ajax was ook dat ik - naast het werk - alle sportieve successen vanaf de eerste rij kon meemaken. Het was waanzinnig om

te zien hoe zo'n elftal groeit en hoe de jongens boven zichzelf uitstijgen op het hoogste niveau.

Wat ik onderschat heb bij Ajax was het feit dat alles daar onder een vergrootglas ligt, dat maakte het soms lastig om dingen te veranderen. Ik wilde denk ik te veel en te snel veranderen en dat zorgde voor onrust. Te snel dingen voor elkaar krijgen kan niet altijd bij zo'n organisatie. Vanuit dat perspectief was het dan ook beter om op een gegeven moment uit elkaar te gaan. Achteraf gezien had ik meer de tijd moeten nemen om veranderingen door te voeren, maar ook de krachten om Ajax heen heb ik denk ik onderschat. Heel veel mensen vinden wat van Ajax en dat oefent toch een soort kracht uit. Binnen een organisatie is het erg belangrijk om breed draagvlak te houden en daar heb ik denk ik onvoldoende rekening mee gehouden. Ik heb veel gefocust op het goede doen en minder op iedereen bij elkaar houden.

Nereus vergelijkt zichzelf altijd graag met Ajax. Zie jij overeenkomsten en waar zou Nereus nog wat kunnen leren van Ajax?

Ja die zie ik zeker! Het zijn natuurlijk allebei topclubs, allebei enorm gericht op winnen en beide clubs hebben de Amsterdamse mentaliteit. Een beetje een grote mond, bravoure, technisch hoogstaand, talenten een kans geven, gedrevenheid, leiderschap, dat zijn veel van de kernwaarden van Ajax die ik ook zie bij Nereus. Dat

was ook hetgeen dat maakte dat ik me thuis voelde bij Ajax.

Qua verschillen denk ik dat Ajax een interne cultuur heeft waar men wat zorgzamer is voor elkaar en men elkaar op correctheid aanspreekt. Er is een sterke onderlinge verantwoordelijkheid voor de club; niemand is groter dan de club. En dat werkt ook naar buiten. Ajax neemt steeds meer ook haar verantwoordelijkheid voor het gehele Nederlandse voetbal. Ajax staat natuurlijk in de spotlights maar neemt het binnen de UEFA bijvoorbeeld op voor alle Europees spelende clubs. Ajax toont meer leiderschap. Mij viel op dat Nereus ontbrak bij de laatste ALV van de bond waar een aantal belangrijke zaken op de agenda stonden en Nereus bovendien een aantal prijzen in ontvangst mocht nemen. De praeses vertelde me dat ze een bestuursdag hadden. Dat zou bij Ajax nooit gebeuren. Daar is echt alles gericht op winnen en de beste zijn. Ajax is in die zin grootser.

Het afgelopen WK in Linz was een groot succes met zes medailles in de olympische nummers, met als hoogtepunt natuurlijk de wereldtitel voor de mannen dubbelvier. Hoe was het om erbij te zijn in Linz en zie je overeenkomsten tussen de mannen dubbelvier van nu en jouw ploeg uit 1989?

Linz was fantastisch om bij te zijn! Elke ploeg steeg boven zichzelf uit, heel bijzonder om te zien. Ploegen

die altijd tegen een finale aanzaten, haalden nu de finale en ploegen die in de finale zaten en soms tegen een medaille aanzaten, haalden nu een medaille.

De atleten van het Aegon Nationaal Roei Team zijn heel serieus bezig met trainen en leven voor de sport, in onze tijd was dat veel amateuristischer. Eigenlijk alle randvoorwaarden - zoals trainingsintensiteit, voeding - zijn zoveel beter geregeld nu. Atleten kunnen het nu ook veel professioneler benaderen, dat is denk ik ook de reden dat roeiers nu langer doorgaan met roeien. Ik stopte al met roeien toen ik 22 was, al was dat omdat ik ook nog andere dingen wilde doen.

De karakters van onze ploeg uit 1989 verschilden niet zo heel veel. Herman van den Eerenbeemt was de mondigste van ons allen, Hans Kelderman was met alles onnavolgbaar en Koos Maasdijk de rustigste. Als ploeg waren we zeker serieus bezig met het roeien maar we wilden buiten de boot vooral lol hebben. We vonden het roeien te tijdsintensief en te veel beslag op ons leven leggen om er niet heel veel lol in te hebben. Als ik onze ploeg met de dubbelvier van nu zou vergelijken zou ik zeggen dat zij nog wat meer gefocust zijn. Ik vind het niveau van de mannen dubbelvier van nu echt ongekend hoog en kijk dan ook heel erg uit naar de Olympische Spelen in Tokio!

JASJE AAN, JASJE UIT

DOOR
SANDER VAN DEN BERG

15 jaar geleden. Acht mannen en vier jasjes. Volgens traditie eindigen de jonge mannen met de jasjes en de oude mannen met een avond zonder herinnering.

Aangezien ik tot de laatste groep behoorde, kan ik zelf helaas niets over deze avond vertellen. Het was ongetwijfeld een mooie avond en gelukkig hebben we de foto's nog.

12E LUSTRUM, 60 JAAR EERSTEJAARSACHT '59-'60

DOOR
HEMERT VAN BREDa

Van links naar rechts: Wartena, van Thiel, Deelen, Hilders, Maitland, van Breda, van Bockhoven, Woldringh en Castelein.

Nereus 29 oktober 2019, een dag uit duizenden, 12de lustrum, 60 jaar Eerstejaarsacht 1959 (Roelof Wartena slag, Rob Hilders 7, Hemert van Breda 6, Conrad Woldringh 5, Sipke Castelein 4, Peter Maitland 3, Guy van Thiel 2, Peter van Bockhoven boeg, Karel Deelen stuurman).

“JONGENS WAREN WE, MAAR AARDIGE JONGENS ...” - NESCI0, J.H.F. GRÖNLOH

In 1959 kwamen wij aan als studenten in Amsterdam, afkomstig uit alle hoeken van Nederland. We waren 18, 19 of 20 jaar oud en we wilden graag roeien. Na de groentijd bij het Corps, het ASC, toen de enige toegangspoort tot het roeien bij Nereus, werden wij lid van die toen al bijna 75 jaar oude Amsterdamse Studenten Roeivereniging. Na een pittige selectie, zowel naar lichaam als geest, zijn we met z'n negenen in het najaar van 1959 uitverkoren als roeiers en stuurman van de eerstejaarsacht voor het seizoen 1960, gecoacht door de toen al fameuze oud-roeier Willy Bloemendal, en al snel ook door onze stuurman. Trots en gelukkig waren wij. Onze faam steeg meteen al tot vrij grote hoogte toen wij de openingswedstrijd van het seizoen 1960 – voor ons eerstejaars de tweede divisie van de Head of the River - glorieus wonnen, zelfs in een snellere tijd

dan de winnaars van de eerste divisie, ook van Nereus natuurlijk!

En de rest is geschiedenis... maar niet alleen de geschiedenis van het studentenroeien, dat voor de meesten van ons maar een paar jaar heeft geduurd. Het was en werd - veel later en steeds meer – de geschiedenis van een warme vriendschap, niet alleen tussen de “jongens” maar ook tussen hun “meisjes”. Want in 2005, 45 jaar na dat imposante roeiseizoen van 1960 waarin wij al onze wedstrijden wonnen, na een leven van studeren, werken, trouwen, kinderen en kleinkinderen, namen de aardigsten onder ons het initiatief tot een reünie. Dit was zo'n daverend succes dat een herhaling niet kon uitblijven. Dus volgde er nog een, en nog een. Om de twee jaar is het weer zo ver. Tot voor kort hebben wij daarbij meestal ook nog een stukje geroeid. De laatste paar keer ging dat helaas niet meer, althans niet meer op volle sterkte. Toch was het op 29 oktober 2019 nog aan drie van ons gegeven om in en uit een boot te stappen. Tussen twee jeugdige Nereïden, een op boeg en een als stuurman, hebben deze drie een bescheiden rondje over de Amstel geroeid. Maar het was vooral de ontvangst door en de maaltijd samen met het bestuur van Nereus op het aloude botenhuis aan de Amsteldijk die onze 12de lustrum reünie hebben gemaakt tot een onvergetelijke dag, een dag uit duizenden.

‘HALLO, U SPREEKT MET 2020...’

COLUMN

DOOR
MAURITS APPELDOORN

De VN geven ieder jaar een thema. Zo was 2019 het Internationaal Jaar van het Periodiek Systeem der Chemische Elementen en is 2020 uitgeroepen tot het Internationaal Jaar van de Gezondheid van Planten. Bovendien luidt dit jaar tegelijkertijd het decennium van biodiversiteit in.

Dat klinkt willekeurig en zinloos, maar dat is het allerm minst. Wereldwijd grijpen organisaties dit soort thema's aan om hun strategie aan te passen, evenementen te organiseren of nieuwe projecten te starten. Thema's sturen de denkrichting en zorgen op die manier voor verandering.

Verandering is een woord dat op een traditionele vereniging als Nereus gevoelig ligt. Wellicht dat de thema's van de VN ons daarbij kunnen helpen. Wellicht kunnen we er inspiratie uithalen voor nieuwe ideeën, die de vereniging vooruit helpen.

Afgelopen jaar stond er een vooruitstrevend bestuur: het is actief de strijd aangegaan voor een cultuuromslag waarin vrouwen en mannen gelijkwaardig worden behandeld en zich gelijkwaardig voelen op de vereniging. Het heeft zich daarnaast uitgesproken voor een vrouwelijke praeses en zelfs de ecologische voetafdruk van de ASR is ter sprake gekomen. Dat zijn geen gemakkelijke standpunten. Er is durf en daadkracht voor nodig om dergelijke thema's op de agenda te krijgen.

Het is fascinerend en treurig om te zien dat op Nereus nog altijd de discussie gaande is over een quotum voor vrouwelijke praesides, met dezelfde argumenten voor en tegen als 20 jaar geleden. Dat op de H4K nog steeds uit wegwerpplastic wordt gedronken. Dat Nereus nog altijd een vrijwel volledig witte club is en dat er niet of nauwelijks wordt nagedacht over de vraag hoe we dat kunnen veranderen. Om maar niet te spreken over dat

Nereus eigenlijk niet rolstoeltoegankelijk is.

Hallo, met 2020: jullie lopen achter!

Verandering begint bij bewustwording. Millennials noemen dat tegenwoordig 'woke'. Voor de boomers onder ons: iemand die 'woke' is, is zich volledig bewust van alle impliciete en expliciete, bewuste en onbewuste maatschappelijke structuren die tot oneerlijkheid en ongelijkheid leiden.

Veel mensen zien verandering als een risico, ze zijn er bang voor. Ze verstoppen zich achter omstandigheden. Culturele of etnische diversiteit op Nereus? Nee joh, Nederlandse universiteiten zijn nu eenmaal wit, daar kunnen we niets aan doen. Ik nodig dat soort mensen uit om een keer een kijkje te nemen op de UvA, VU of HvA.

Verandering is een kans, een mogelijkheid om nog beter te worden. Hoeveel roeitalent loopt er nog rond in Amsterdam tussen al die studenten die we op dit moment nog niet aanspreken omdat we geen diversiteitsbeleid hebben? Hoeveel extra sponsoring kunnen we nog binnenhalen als we bedrijven overtuigend laten zien dat we maatschappelijke issues - zoals het verkleinen van onze ecologische voetafdruk - serieus nemen? Hoeveel jonge vrouwen kunnen we nog tot grootse prestaties inspireren als het normaal wordt om een vrouwelijke praeses te hebben?

Ik spreek hierbij de hoop uit dat deze thema's de komende maanden een serieuze plaats krijgen op de agenda en dat het zaadje dat het vorige bestuur heeft gepland kan uitgroeien tot een volwaardige plant. Hard roeien en maatschappelijk bewustzijn gaan hand in hand en versterken elkaar. Ons boot moet voorop, op het water en op de kant!

NRC VAKJURYPRIJS ELLEN DE MONCHY

Fotograaf Ellen de Monchy wint in mei 2019 de NRC vakjury prijs met deze foto van Dirk Uittenbogaard tijdens de Skiffhead. Het thema van de foto wedstrijd was 'Nederland sport'. De foto van De Monchy valt vooral op door het krachtige effect van het licht in combinatie met het water en de beweging in de foto.

